

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Stalna služba u Petrinji
Petrinja, Trg dr. Franje Tuđmana 12

Poslovni broj: P-315/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku, Stalna služba u Petrinji, po sutkinji Blaženki Navara, u pravnoj stvari tužiteljice Marije Maniček, OIB 62195359544, Lijevi odvojak 2, 44250 Brest Pokupski, zastupane po punomoćnicima iz ZOU Milenko Jakšić i Vanja Jakšić, odvjetnicima iz Siska, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., OIB 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, zastupane po punomoćnicima iz OD Metelko, Knežević&Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredaba i isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave održane 20. svibnja 2026., u prisutnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja, te zam. punomoćnika tuženika, na ročištu za donošenje i objavu presude dana 19. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, broj kreditne partije: 7104487402, sklopljenog između tužiteljice Marije Maniček i tuženika Zagrebačka banka d.d. dana 25.03.2009., sadržana u čl. 2. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, u dijelu koji glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. isplatiti tužiteljici Mariji Maniček iznos od 267,50 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje za razdoblje od 27. ožujka 2009. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena te od 30. prosinca 2023. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je je Europska središnja banka primijenila na svoje

posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. isplatiti Mariji Maniček trošak parničnog postupka u iznosu od 1.257,72 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana 19. lipnja 2026. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Marija Maniček je podnijela ovome sudu tužbu protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi je navela kako je s tuženikom dana 25. ožujka 2009. sklopila Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila u iznosu kunske protuvrijednosti od 13.551,74 eura. U čl. 2. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila propisano je da se tužiteljica obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, bez da joj je prethodno jasno i nedvosmisleno predložena struktura navedenih naknada i troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, te zašto mora predmetnu naknadu platiti, što navedenu obvezu tužiteljice kao potrošača čini nepoštenom, te time ništetnom po odredbama Zakona o zaštiti potrošača, kao i neodredivom, te time ništetnom po odredbama Zakona o obveznim odnosima. Sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe Zakona o zaštiti potrošača, s obzirom na to da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane, a u kojem se položaju tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija i profesionalno trgovačko društvo. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Tužiteljici je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuta neopravdana obveza koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku – trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. Također, u ugovoru nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (hoće li biti po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno nije precizirano hoće li biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili neki treći dan. Nadalje, tuženik je tužiteljici odobrio jedan iznos kredita, a faktično joj isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši je dana 27.03.2009.

godine za iznos 2.015,48 HRK, odnosno 267,50 eura, s troškovima za obradu kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditnog iznosa, isti je obračunavao i tužiteljici zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je isplatio drugi, manji iznos kredita. Pritom tužiteljica ističe da su se o ovom pitanju na isti način izjasnili i viši sudovi RH, primjerice Županijski sud u Zadru u presudi posl. br. GŽ-358/2023 od 23. svibnja 2023. godine koji ističe da je „prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo kad je odredio ništetnom odredbu čl. 5. Ugovora o kreditu prema kojoj se tužitelj, kao korisnik kredita, obvezao kreditoru platiti naknadu za odobrenje kredita 1,25% jednokratno na iznos odobrenog kredita te kada je naloženo tuženici isplatiti tužitelju stečeno bez osnove na temelju takve ništetne odredbe“, navodeći za takvu odluku isto obrazloženje kakvo je izloženo u t. 4. ove Tužbe. Stoga je predložila da Sud udovolji njenom tužbenom zahtjevu.

2. U odgovoru na tužbu tuženik Zagrebačka banka d.d. u samom uvodu prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.594,72 eura dok tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 267,50 eura slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Shvaćanje da se u slučaju postavljanja deklaratornog i kondemnatornog tužbenih zahtjeva treba cijeliti isključivo gledati kao mjerodavna za određivanje vrijednosti predmeta spora visina kondemnatornog zahtjeva, zauzeo je Vrhovno sud Republike Hrvatske u odluci Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008. godine, kako slijedi: „Deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu koja treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se tada samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu“. Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka. 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema utuženom iznosu od gore navedenih 267,50 eura. Tuženik prije upuštanja u raspravljanje u ovoj pravnoj stvari, sudu skreće pažnju da je odredbom čl. 16. Ugovora o kreditu broj kreditne partije 7104487402 od dana 25.03.2009. godine (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) za slučaj spora ugovorena nadležnost suda prema mjestu sjedišta Banke. Time su ugovorne strane, tuženik i tužitelj ugovorom potvrdili zakonske odredbe o općemjesnoj nadležnosti za tuženika, i to odredbe čl. 46. i 48. Zakona o parničnom postupku (NN 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, dalje u tekstu: ZPP). Dakle, sud čija je nadležnost sporazumno određena i sud čija je nadležnost za suđenje ustanovljena zakonom su istovjetni, pa je za suđenje u ovoj stvari nedvojbeno mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu. Sudu se stoga predlaže da po primitku ovog prigovora donese rješenje kojim se oglašava mjesno nenadležnim za suđenje u ovoj stvari, te po pravomoćnosti ovog rješenja spis dostavi Općinskom građanskom sudu u Zagrebu kao mjesno nadležnom sudu. Odredbom čl. 2. Ugovora o kreditu propisano je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga, dok ne spori visinu. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha

trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojestvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova

obveza za plaćanjem naknade. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu. Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena 2009. godine. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredba bila nepoštena, na zahtjev tužitelja ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 2009. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 16 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 27. ožujka 2009. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez

osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Tuženik ističe kako se predmetne odluke C-224/19 i C-259/19 Suda EU uopće ne mogu primijeniti na ovaj pojedinačni postupak te da su tumačenja tužitelja u cijelosti samoinicijativna i neosnovana i to iz razloga što odluke Suda EU imaju se tumačiti i primjenjivati na pojedinačne postupke koji se vode pred nacionalnim sudovima ne samo ovisno o činjenicama predmeta koji je povod za donošenje odluke Suda EU već ovisno i o nacionalnim propisima u odnosu na koje se zahtijeva tumačenje prava Europske unije. Tužitelj tako neosnovano ističe da se navedene odluke trebaju primijeniti u ovome pojedinačnom postupku obzirom da u potpunosti zanemaruje odredbe nacionalnih zakonodavstava koji su bili primjenjivi u tim predmetima i u odnosu na koje odredbe je Sud EU-a tumačio odredbe europskog zakonodavstva. S obzirom na navedeno, primjena navedenih odluka u ovome pojedinačnom postupku bila bi jedino moguća u slučaju primjene hrvatskog nacionalnog zakonodavstva koje bi svojim sadržajem odgovaralo gore navedenom zakonodavstvu. Međutim, s obzirom na zakonodavstvo koje je bilo na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog kredita i naplate naknade za obradu kredita, zaključci Suda EU u navedenim predmetima nisu primjenjiva u ovome slučaju. Naime, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). Dakle, zakonodavac niti je ograničavao mogućnost naplate naknade za obradu kredita, niti je to omogućavao pod određenim uvjetima niti je bio propisan određeni maksimalni iznos naknade koji se može naplatiti. Točnije, tek je Zakonom o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine („Narodne novine“, broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“ pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Sve do stupanja na snagu navedenog zakonodavstva nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade za obradu kredita. Naposljetku, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) S obzirom na navedeno, očito je kako se utvrđenja Suda EU u navedenim predmetima ne mogu primijeniti na ovaj pojedinačni postupak. Slijedom svega navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o kreditu (str. 5-8 spisa), potvrdu (str. 9 spisa), obvezne radnje pri odobravanju kredita (str. 81-82 spisa) te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice Marije Maniček (str. 102 spisa).

4. Radi utvrđenja činjenica vezanih za status tužiteljice (kao potrošača) ali i prirode samog Ugovora i načina pregovaranja stranaka Sud je saslušao tužiteljicu Mariju Maniček koja je navela u svom iskazu kako je 2009. godine otišla u auto kuću Zagreb u Zagrebu radi kupnje osobnog automobila te je u toj autokući sklopila ugovor o kreditu za kupnju tog automobila. Tada nije iščitala iz ugovora da će morati platiti naknadu za obradu kredita u iznosu od oko 2.100,00 kuna, a nitko ju nije niti upozorio na to. Nije mogla utjecati na sadržaj bilo koje ugovorne odredbe, a fokusirala se uglavnom na kamatu iz ugovora o kreditu. 2009. godine nije bila vlasnica obrta, trgovačkog društva niti OPG-a. Po struci je mag. sestrinstva. 2009. godine plaća joj je iznosila oko 4.000,00 kuna. Iznos od oko 2.000,00 kuna predstavljao joj je problem za kućni budžet budući se radilo o pola njene mjesečne plaće. 2009. godine nije znala gdje se nalazi sjedište Zagrebačke banke, sada to zna. Predstavljao bi joj problem odlaziti na ročišta na sud u Zagrebu budući ima 2 djece, zaposlena je u Sisku.

5. Uvidom u Ugovor o kreditu od 25. ožujka 2009. (dalje: Ugovor), broj ugovora 32159900316/09, broj kreditne partije: 7104487402, koji je sklopljen između tužiteljice Marije Maniček kao korisnice kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d. kao kreditora, utvrđeno je da je iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti EUR 13.551,74 (čl. 1. Ugovora), zatim, da korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećom za EUR na dan plaćanja, u iznosu anuiteta o kojem će Kreditor obavijestiti Korisnika kredita što se smatra sastavnim dijelom ovog ugovora (čl. 6. Ugovora), zatim, da rok otplate iznosi 84 mjeseca (čl. 3. Ugovora). U čl. 2. Ugovora navedeno je da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23; dalje: ZPP) ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan u cijelosti. Ovdje Sud ističe da, iako je čl. 187. st. 2. ZPP-a propisano da tužbu na utvrđenje tužitelj može podnijeti ukoliko za takvo utvrđenje ima pravni interes, u konkretnom slučaju, u slučaju utvrđenja osnovanosti tužbenog zahtjeva u dijelu utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe, tužitelj ima pravo, a u smislu čl. 323. u svezi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) povrata iznosa plaćenog temeljem ništetne ugovorne odredbe, pri čemu nije odlučno, a u trenutku odlučivanja o dijelu deklaratornog tužbenog zahtjeva, je li tražbina tužitelja zastarjela (budući da se o takvom prigovoru odlučuje tek u trenutku utvrđenja postojanja tražbine na utvrđenje, a sam dio zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti ne zastarijeva). Stoga ovaj sud smatra da tužiteljica ima pravni interes na podnošenje tužbe na deklaraciju. Osim iznesenog, upravo iz tog razloga ovaj sud smatra da opravdan pravni interes za podnošenje deklaratornog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe čini ispravno određen VPS spora jer je tužiteljica upravo temeljem čl. 40. st. 2. ZPP-a u svezi čl. 37. st. 1. ZPP-a, a obzirom da se radi o tužbenom zahtjevu od više zahtjeva

i to jedan na utvrđenje, a drugi na isplatu, točno označila VPS slijedom čega je mjerodavna vrijednost spora određena u tužbi, pa se prigovor tuženika u tom dijelu ukazuje neosnovanim.

7. Između stranaka nije sporno da je naknada za obradu kredita iz čl. 2. utuženog Ugovora o kreditu iznosila 2.015,48 kn koji iznos je tužiteljici naplaćen dana 27. ožujka 2009., kao i iznos iz postavljenog tužbenog zahtjeva u visini 267,50 eura.

8. Dakle, iz iskaza tužiteljice, a u istinitost kojeg ovaj sud nije imao razloga sumnjati, utvrđeno je da je tužiteljica u konkretnom pravnom poslu nastupala kao potrošač. Slijedom navedenog tužiteljica je, a u smislu čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03, dalje: ZZP-a koji se u konkretnom slučaju s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora ima primijeniti) potrošač, budući da je u konkretnom slučaju u pravni odnos s tuženikom (a koji je nedvojbeno trgovac u smislu čl. 3. toč. 2. ZZP-a budući da je upravo kao banka nudio kredite, što u konačnici predstavlja jednu od njegovih osnovnih djelatnosti), a radi osobnih potreba tužiteljice (kupnja automobila za osobne potrebe). Dakle, tužiteljica je nastupala u konkretnom pravnom odnosu isključivo kao fizička osoba (dakle ne kao trgovac) i to radi kupnje osobnog automobila (dakle ne za obavljanje zanimanja niti je takva okolnost tijekom postupka dokazana). Nastavno iz iskaza tužiteljice, a protivno tuženik nije dokazao suprotno, nije utvrđeno da bi tuženik u svezi predmetnog ugovora s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o sporoj ugovornoj odredbi, već protivno tome tužiteljica navodi da od strane banke nije upućena o mogućnostima utjecaja na odredbe samog ugovora o kreditu, a koji je tužiteljica i potpisala.

9. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 96/03, dalje: ZZP), a koja je u osnovi identična odredbi čl. 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13;) kao i odredbi čl. 49. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/2014., 110/2015. i 14/2019) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2. istog čl. da se smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. St. 3. istog čl. propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a u st. 4. je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Da se radi o standardnom ugovoru vidljivo je i iz same forme ugovora (prazne linije između redova), a osim toga i činjenice da se sam ugovor poziva (čl. 18. Ugovora) na opće akte same banke kao sastavne dijelove ugovora. Da je predmetni Ugovor tipski, ne osporava i sam tuženik u svome odgovoru na tužbu, a činjenicu da tužiteljica nije sudjelovala u sastavljanju odredaba Ugovora, potvrđuje tužiteljica u svome iskazu.

10. Nadalje, prema odredbi članka 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.) ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora, a prema članku 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

11. Pri tumačenju čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 od 5. travnja 1993. iz presude suda Europske Unije u predmetima broj C-259/2019 i C-224/2019, proizlazi da nalaganje plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka što je u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

12. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je Ugovor bio unaprijed pripremljen od strane tuženika, da joj nitko od djelatnika banke nije objasnio spornu odredbu čl. 2. Ugovora, a niti na što je utrošen iznos naknade koju je tužiteljica platila, nego su se pregovori sveli na podatak o iznosu kredita i trajanju otplate kredita te visini anuiteta, a tuženik, sukladno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP, nije dokazao suprotno.

13. Tuženik niti tijekom ovog parničnog postupka ne tvrdi niti dokazuje koja je to stvarno pružena usluga ili nastali trošak tuženika podmiren naknadom ugovorenom odredbom čl. 2. Ugovora ili da visina ugovorene naknade odgovara toj usluzi ili nastalom trošku.

14. Dakle, kako iz iskaza tužiteljice proizlazi da je odredba čl. 2. Ugovora bila sastavni dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora sastavljenog od strane tuženika, da o toj odredbi između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužiteljica imala mogućnost utjecaja na sadržaj iste, da tužiteljica nije bila upoznata na koju uslugu tuženika ili na koji trošak tuženika se ta naknada odnosi već je tuženiku dano da jednostavno svojom odlukom utvrđuje visinu te naknade, za zaključiti je da je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametanjem takve dodatne financijske obveze, došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka ugovora o kreditu koji je predmet ovog spora, na štetu ovdje tužiteljice kao potrošača, te da je takva odredba nepoštena sukladno odredbama čl. 81. st. 1. ZZP, a tuženik, koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužiteljica u „slabijem“ položaju, i koji je sukladno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP dužan dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, nije dokazao suprotno.

15. Stoga, mišljenje je ovog suda da je odredba čl. 2. Ugovora, u dijelu u kojem je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, nepoštena sukladno odredbama čl. 81. st. 1. do 4. ZZP-a, a stoga i ništetna temeljem odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a te čl. 322. u vezi s čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje: ZOO).

16. Iako je u vrijeme sklapanja Ugovora tuženik imao pravo na ugovaranje nakade za obradu kreditnog zahtjeva prema odredbama Zakona o bankama (Narodne novine br. 84/02 i 12/06), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, ne znači da takva ugovorna odredba koja je unaprijed formulirana i pripremljena od strane tuženika, na sadržaj koje tužiteljica nije imala utjecaja, ne može biti predmet preispitivanja poštenosti po čl. 84. ZZP-a.

17. Nadalje, naknada ugovorena odredbom čl. 2. Ugovora, po ocjeni ovog suda, nije predmet Ugovora, niti cijena ("glavni predmet ugovora", čl. 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.), pa stoga u konkretnom slučaju nema mjesta niti zaključku o nedopuštenosti ocjene je li odredba čl. 3. Ugovora nepoštena ugovorna odredba, sukladno odredbi čl. 84. ZZP-a.

18. Pod ugovornim odredbama koje su obuhvaćene pojmom „glavnog predmeta ugovora” u smislu članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. treba razumjeti one odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe tog ugovora koje ga određuju kao takvog, te odredbe koje su akcesornog značaja ne mogu biti obuhvaćene pojmom „glavnog predmeta ugovora”, a kako bi se utvrdilo je li odredba obuhvaćena pojmom „glavnog predmeta ugovora”, treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora kao i pravni i činjenični kontekst.

19. U konkretnom se slučaju, naknada ugovorena odredbom čl. 2. Ugovora, unatoč tome što ulazi u ukupan trošak kredita za potrošača, ne može samo zbog toga smatrati bitnom činidbom, iz razloga što ista ne definira bit ugovora odnosno nije činidba koja ga određuje kao takvog te ugovor može opstati i bez nje, pa podliježe i testu poštenosti.

20. Nadalje, odredbama čl. 323. st. 1. i 2. ZOO-a propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

21. Stoga je, sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, odlučeno kao u izreci ove presude odnosno tužiteljici je dosuđen utuženi iznos od 267,50 eura, visina kojeg iznosa između stranaka nije sporna, i to sa zateznom kamatom od 27. ožujka 2009., sukladno zahtjevu tužiteljice te temeljem odredbe čl. 1115. ZOO-a prema kojoj nepošteni stjecatelj, kad vraća ono što je stečeno bez osnove, mora platiti i zatezne kamate od dana stjecanja, također uzimajući u obzir da između stranaka nije sporno da je navedeni iznos tužitelju naplaćen 27. ožujka 2009..

22. Nadalje, niti prigovor zastare tuženika nije osnovan. Naime, Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela broj Su-IV-47/2020 održanoj 30. siječnja 2020. za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnih ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle u

vrijeme donošenja ove presude tužbeni zahtjev tužiteljice nije zastario, jer zastarni rok, prema navedenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, još nije ni počeo teći.

23. Također Sud smatra neosnovanim i prigovor mjesne nenadležnosti koji je istaknuo tuženik u svom odgovoru na tužbu. Naime, sukladno navedenim odredbama ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je odredbom čl. 55. st. 1. navedenog zakona propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništeta.

24. Nadalje, valja ukazati i na presudu Suda Europske unije Oceano Grupo Editorial SA i Salvat Editores SA v Rocio Murciano Quintero i drugi kojom je utvrđena obveza nacionalnih sudova da ex offio ispituju nepoštenost spornih odredbi bez obzira radi li se o materijalnim ili postupovnim odredbama. U toj je odluci Sud zaključio da se prorogacijska klauzula u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog poslovnog mjesta prodavatelja ili pružatelja usluga treba smatrati nepoštenom u smislu čl. 3. Direktive 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. ako su ispunjene temeljne pretpostavke: da nije bila posebno pregovaranja te da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

25. U konkretnom slučaju sporni Ugovor o kreditu od dana 25. ožujka 2009. je sklopljen prema unaprijed formuliranom obrascu o kojem se nije pregovaralo, te tužiteljica nije imala utjecaja na njegov sadržaj, pa tako niti na sadržaj klauzule o nadležnosti. Prebivalište tužiteljice je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu bilo u Petrinji, te tužiteljica i danas ima prebivalište u Petrinji, a sud čija je mjesna nadležnost određena ugovorom (čl. 20. Ugovora o kreditu) se nalazi u Zagrebu, te bi dolaskom na sud u Zagreb tužiteljica zbog udaljenosti imala visoke troškove, a čime dolazi do znatne procesne neravnoteže ugovornih strana. Prema odredbi čl. 59. ZPP-a za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svog sjedišta, ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda općemjesne nadležnosti nadležan je i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi. Također, odredbom čl. 19. st. 1. ZZP-a propisano je da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište, ili, neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište. Stoga prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda nije osnovan.

26. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u toč. I. i II. izreke ove presude.

27. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP, odnosno stoga što je tužiteljica u cijelosti uspjela u sporu tuženik joj je dužan naknaditi parnični trošak u cijelosti, a koji trošak se sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika odnosi na trošak za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. st.1.), za zastupanja na ročištima dana 22.01.2026. i 20.05.2026. u iznosu od 200,00 eura za svako (Tbr. 9. st.1.), za zastupanje na ročištu za objavu presude u

iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9. st.3.), za sastav podneska od 16.10.2025. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. st.1.) i trošak sudskih pristojbi na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 132,72 eura, što ukupno s PDV-om iznosi 1.257,72 eura.

U Petrinji, 19. lipnja 2026.

Sutkinja
Blaženka Navara

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno, u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana objave presude, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužitelj po punomoćnicima iz ZOU Milenko Jakšić i Vanja Jakšić, odvjetnicima iz Siska
2. Tuženik po punomoćnicima iz OD Metelko, Knežević&Partneri d.o.o. iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30889-9bcbe**

Kontrolni broj: **0dba9-709ea-1c732**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.